

พิ ม ๗ คำ
สำนักพิมพ์

ปศาจก็คือปศาจ จะมีมนุษย์หน้าไหนมอบความรักให้กันเล่า
หากความรักที่เขาโหยหามืออยู่จริง...จะรู้สึกเช่นนี้ไหมหนอ...

คิตาบุทรวง

1

ชญาณ์พิมพ์

1

-Ab Initio-

From the beginning

ณ จุดเริ่มต้น

อังเดรกวาดตามองไปรอบๆ ห้องอาหารพลางยกแก้วขึ้นจดริมน้ำ
ฝึปากอย่างเนือยๆ รสชาติกลมกล่อมของไวน์ชั้นเลิศที่เหล่านักชิม
ชอบเป็นนักหนา กลับจืดชืดเสียยิ่งกว่าน้ำเปล่าสำหรับเขา ก็ลอง...ดื่มติดๆ
กันมาตลอดหนึ่งร้อยปีเช่นเขาตราบ้างก็คงเบื่อไม่แพ้กัน ยังมีประสาทการรับ
กลิ่นที่เฉียบคมด้วยแล้ว กลิ่นหอมของถังไม้โอ๊กใช้หมักไวน์ก็กลายเป็นกลิ่น
จุนจุนแรงจนแทบทนไม่ได้ แอลกอฮอล์ในเครื่องดื่มสีทับทิมที่ควรจะทำให้
เขาเคลิบเคลิ้มและผ่อนคลายถูกระบบเผาผลาญอันพิสดารชาติสลายไป
จนสิ้นหลังดื่มเข้าไปไม่ถึง 2 นาทีดี

อยากจะเมายังทำไม่ได้ น่าสมเพชไหมเล่า!

แถมยังต้องทนกระเดือกเครื่องดื่มไร้สาระแบบนี้ต่อไปเพื่อให้
กลมกลืนกับสังคมมนุษย์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ตามปณิธานของหัวหน้าเผ่า
คนก่อน...ไอ้จอมกวนประสาทที่ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างไปเพื่อ...ความรัก...

น้ำเน่าฉิบ!

“อาหารถูกปากไหมคะ”

เสียงหวานปานระฆังแก้วของหญิงสาวตรงหน้าดึงดูดความสนใจของ ปีกาฆนุ่ให้กลับมาหาเธอได้เพียงครู่ก่อนที่ดวงตาสีฟ้าจะหลบลมมองไว้ในแก้วอย่างเหนื่อยหน่าย เริ่มรู้สึกว่ตนเองคิดผิดที่ยอมเดินข้ามสะพาน คอนกรีตเสริมใยเหล็กที่นางแบบสาวดาวรุ่งพยายามทอดมาให้ ตอนแรกก็คิดว่าใบหน้าสวยเฉียวและรูปร่างอวบอืดของเจ้าหล่อนคงช่วยให้ชีวิตอันแสนจิตซีดพอมีสีสันขึ้นมาได้บ้าง ไม่นึกเลยว่าพอได้สนทนากันจริงๆ จังๆ เธอจะน่าเบื่อไม่ต่างอะไรกับมนุษย์เพศเมียทั่วไปที่เขาคบเจอตลอดระยะเวลา ร้อยกว่าปีที่ผ่านมา

“อร่อยดีครับ” อังเดรปั้นยิ้มหวานที่ทำเอาอีกฝ่ายเคลิบเคลิ้มจนตาลอย “ต้องขอบคุณคุณเมที่พาผมมากินของอร่อย”

จะขอบคุณมากกว่านี้ถ้าแม่คุณเลิกละเลียดสเติกในงานแล้วสวามีปามให้จับๆ ไป เขาจะได้ลากหล่อนขึ้นเตียงเสียที อย่างน้อย...เสียงครางของเธอ คงน่ารำคาญน้อยกว่าเสียงพุดเจื้อยแจ้วตอนนี้อยะละน่า...

“ดีใจจังคะ เมกลัวไม่ถูกใจคุณอังเดรจะแย่ คุณเดินทางไปแสดงทั่วโลกคงได้ชิมของอร่อยๆ มาเยอะเยะ ร้านนี้อาจจะธรรมดาไปสำหรับคุณก็ได้”

เมธาวิยัมกว้างพลางกวาดนัยน์ตามองหนุ่มรัสเซียด้วยแววตาแสดงความชื่นชมอย่างไม่ปิดบัง แม้จะเพิ่งพบหน้ากันเมื่อวานในการถ่ายทำโฆษณา งานฉลองครบรอบของพาราไดส์เธียเตอร์ แต่กลับรู้สึกถูกตาต้องใจผู้ชายที่ชื่อ อังเดร กริกอร์เยวิช โตรชิน ผู้นี้ยังนัก นอกจากจะรูปงามประหนึ่งหลุดออกมาจากภาพวาดของจิตรกรเอกของโลกแล้ว เขายังเป็นหนุ่มโสดที่ร่ำรวยมหาศาล เป็นถึงผู้สืบทอดคณะอิลลูชันส์ คณะละครสัตว์ชื่อดังระดับโลกจากมอสโก นางแบบสาวจึงไม่รอช้าที่จะทอดไมตรีให้และหวังว่ารูปโฉมโฉมพรรณอันเฝ้ายวนของตนจะมัดใจเขาได้เฉกเช่นที่เคยทำให้หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่คลั่งไคล้จนแทบบ้ากันมาทั้งประเทศ

“ใครว่าล่ะครับ มีคุณเมนั่งอยู่ด้วยแบบนี้ มื้อนี้คงเป็นมื้อที่อร่อยที่สุด

สำหรับผม”

อังเดรโกหกคำโต อาหารวันนี้รสชาติห่วยแตกที่สุดที่เขาเคยกินมาทีเดียว ถ้าไม่คิดว่าจะกลายเป็นข่าวใหญ่โตครึกโครมล่ะก็ เขาคงบุกเข้าครัวไปกินเซฟแทนสเต็กไปนานแล้ว โทษฐานทำให้เสียอารมณ์! โชคดีที่ทิวทัศน์ยามราตรีของกรุงเทพมหานครที่มองจากหน้าต่างของภัตตาคารซึ่งตั้งอยู่บนชั้น 20 ของโรงแรมหรูแห่งนี้สวยงามพอที่จะทำให้เขาคลายความหงุดหงิดลงได้บ้าง

“ปากหวาน” หญิงสาวหัวเราะเสียงใส มัวแต่ปลอบปล้ำจนไม่ได้สังเกตว่ารอยยิ้มสวยของคนปากหวานไปไม่ถึงดวงตา “คุณพูดไทยเก่งจัง แถมยังชัดมากด้วย เมื่อวานตอนคุณพูดกับคุณอดิศรกับคุณณิชาเป็นภาษาไทย ที่งานทั้งกันทุกคนเลยนะคะ”

การที่หัวหน้าคณะละครสัตว์รูปงามเข้าใจภาษาไทยเป็นอย่างดีทำให้การถ่ายทำโฆษณาเพื่อโปรโมตงานครบรอบ 5 ปีของพาราไดส์เวิลด์เตอร์เป็นไปอย่างราบรื่นและรวดเร็วเหลือเชื่อ สมาชิกของคณะอลิอุชั่นส์ทุกคนเป็นมืออาชีพมาก แทบไม่มีการผิดคิวหรือต้องเทกใหม่ให้ยุ่งยากใจเลยสักครั้ง

“ผมไม่ได้เก่งขนาดนั้นหรอก แค่อ่านสื่อสารได้งูๆ ปลาๆ เท่านั้นเอง ครั้งที่แล้วที่มาแสดงที่เมืองไทยพวกผมยังต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักกันอยู่เลย”

“ผ่านมาแค่ 5 ปี พูดได้ขนาดนี้ถือว่าเก่งมาก ถ้าคนอื่นๆ พูดไทยเก่งแบบคุณ ล่ามคงตกงานกันหมดแน่ๆ เลยค่ะ”

มือหนาที่กำลังยกแก้วไวน์ขึ้นจดริมฝีปากชะงัก

ผ่านมา 5 ปีแล้วหรือ...

5 ปีที่อังเดรไม่เคยคิดกลับมาเหยียบเมืองไทยอีกเลย...

อาจเพราะ...แผ่นดินแห่งนี้มีความหลังครั้งเก่าที่เขาไม่ค่อยอยากนึกถึงนักก็เป็นได้ ทั้งเรื่องของนิคาโลกับนาตาเลีย และเรื่องชั่วร้ายของมิฮาอิล ซาคาลอฟ ทำให้เขาปฏิเสธข้อเสนอของอดิศรที่ขอให้กลับมาแสดง

ที่พาราไต์สเรียเตอร์ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ถ้าศิริลไม่สั่งให้เขารับงานในครั้งนี้ ให้ตายเขาก็ไม่มีวันยอมกลับมาที่นี่เป็นอันขาด

หน้อย...ยายฉินซาตัวสวบ พอเจรจากับเขาไม่เป็นผลก็วิ่งโร่ไปขอร้องปาลิตาให้ช่วยพูดกับศิริลเสียวะ แถมยังขอลดค่าจ้างลงตั้งเกือบครึ่ง เขี้ยวฉิบ! รู้แบบนี้จับกินเสียตั้งแต่เมื่อ 5 ปีที่แล้วก็ดี ไม่ปล่อยให้ได้แต่งงานมีความสุขอยู่กับไอ้มาร์ค รอส อดีตหัวหน้าหน่วยฮันเตอร์หรือ!

“ผมมีอะไรต้องเรียนรู้อีกเยอะครับ” อังเดรมองหน้าสวยเฉียวของเมธาวีไม่วางตา “ถ้าคุณเมงจะช่วยสอนภาษาไทยให้ผมบ้าง ผมก็จะดีใจมาก”

“ถ้าอย่างนั้น...” เมธาวีลากเสียงยาว เธอเอียงคอคนิดๆ ทำให้ลอนผมยาวสีน้ำตาลเข้มตามสมัยนิยมค่อยๆ เคลื่อนลงมาปรกหน้าอย่างเช็กชีชวนมองเป็นที่สุด “คุณก็ต้องสอนภาษาอังกฤษให้ผมเป็นการแลกเปลี่ยนแล้วละค่ะ อังเดร”

เรียวกปากหยักลึกของชายหนุ่มค่อยๆ โค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มสนใจเมื่ออีกฝ่ายยื่นปลายเท้าเปลือยเปล่ามาสัมผัสข้อเท้าของเขาแล้วเขี่ยเบาๆ อย่างยั่วเย้า แทบไม่ต้องเดาว่าสาวเจ้ากำลังสื่อความนัยอะไรอยู่ อีกเดี๋ยวเดี๋ยวคงจะได้ขึ้นไปเรียน ‘ภาษากาย’ กันในห้องพักด้านบนเป็นแน่

ง่ายชะมัด...

ง่าย...จนน่าเบื่อ

มนุษย์เพศเมียก็เหมือนๆ กันหมดทุกตัว เดาทางไม่ยาก แค่อ้าปากก็เห็นเข้าไปถึงลิ้นไก่ เป็นได้แค่ของเล่นแก้เซ็งที่เขาคงสนุกกับมันเพียงชั่วประเดี๋ยวประด๋าวก่อนจะผละไปเล่นชิ้นใหม่ที่ถูกใจกว่า...

“จึ้น...เราสั่งของหวานขึ้นไปทานข้างบน...”

ทำไม! ทำไม! ทำไม!

เสียงกริรร้องที่พุ่งเข้ามาในหัวจิตทำเอาอังเดรสะดุ้งสุดตัว แทบปล่อยแก้วไวน์หล่นจากมือ หัวใจเต้นรัวแรงเสียดจนอกข้างซ้ายแทบระเบิด เส้นเลือดทุกเส้นดิ้นร่าพร้อมกันเป็นจังหวะร็อกอย่างไม่เคยมาก่อน

เป็นไปไม่ได้...

ปีศาจหนุ่มกวาดตามองไปรอบตัว เสียงนั้น...ฟังคล้ายเสียงร่ำไห้ของเด็กน้อยที่ถูกทอดทิ้ง เสียง...แบบเดียวกับที่เหล่ามารายะมักจะกรีดร้องยามต้องติดอยู่ในห้องของคู่แฝดของตน เป็นเสียง...ที่ทรงพลังและแข็งแกร่งถึงขนาดทะลุเข้ามาในสมองของเขาได้ ทั้งๆ ที่เขาปิดกั้นจิตของตนอย่างแน่นหนาไม่ให้ไหลไปอ่านความคิดคำนึงของมนุษย์คนใดทั้งสิ้น

เขาไม่ได้ชิงขังมนุษย์ แต่เกลียด...ความคิดล้นแปดที่อยู่ในใจของพวกเขาต่างหาก...

อังเดรรู้สึกกระตือรือร้นที่จะเรียกอำนาจในการ 'ได้ยิน' เสียงในใจของผู้คนเช่นนี้ว่า 'พรจากสวรรค์' เพราะเขาไม่เคยปรารถนาที่จะมีความสามารถบ้าง นี่เลยสักนิด สำหรับเขาแล้ว การต้องทนฟังสารพัดสิ่งที่ซ่อนลึกอยู่ในใจผู้คนโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เช่นนี้ถือเป็น 'คำสาป' เสียมากกว่า ลองจินตนาการว่าตนเองไปยืนอยู่ในร็อกคอนเสิร์ตที่นักดนตรีมาyalแล้วเล่นเพลงผิดคีย์ใส่ลำโพงขยายเสียงดูก็แล้วกันว่าจะแสบแก้วหูแค่ไหน

จะแย่กว่าที่ตรงที่อังเดรไม่สามารถควบคุมได้เลยว่าอยากฟังหรือไม่ฟังอะไร...

ก่อนที่จะฝึกจิตให้กล้าแข็งเพื่อควบคุมโสตรประสาทอันเหนือมมนุษย์ได้ เช่นทุกวันนี้ เขาเคยต้องหนีเข้าไปอยู่ในป่าเกือบปีเพราะไม่อาจทนเห็น 'เสาอากาศ' ที่ต้องรับทุกคลื่นความถี่ในใจมนุษย์ได้ รัก โกรธ หลง หิวโหย ห่วงหา คร่ำครวญหวนไห้ เขาต้องฟังทุกเสียงที่พุ่งผ่าน ต้องรับรู้ความคิดทั้งด้านมืดและด้านสว่างจนไม่อาจแยกแยะได้ว่าเสียงใดคือเสียงพูดที่ออกจากลำคอและเสียงใดมาจากความคิด เนืบนาน...กว่าเขาจะสามารถปิดกั้นในสิ่งที่เขาไม่ปรารถนาจะ 'ฟัง' ได้อย่างสมบูรณ์แบบ

นี่...เป็นครั้งแรกที่เสียงแหลมเล็กของสตรีทะลุผ่านกำแพงจิตที่เขากางกันไว้อย่างแน่นหนาเข้ามาได้...

เหลือเชื่อ...มนุษย์คนเดียวที่เคยล่วงล้ำเข้ามาในหัวของเขาแบบนี้ได้มี

เพียงคนเดียวเท่านั้น...ชายผู้มีจิตแข็งกล้าที่สุดที่เขาเคยรู้จักมา กรีกอริ เยพิ-
ไมวิช รัสบูติน!

“อังเดรคะ?”

เมธาวิเอย์ได้เพียงเท่านั้นก็จำต้องเงยเสียงลงเมื่อชายหนุ่มยกฝ่ามือ
ขึ้นเป็นสัญญาณบอกให้เธอเงยบ แล้วแสวงหีบโทรศัพท์มือถือที่เป็ดระบบ
สั้นไวขึ้นแบบหูเสมือนกำลังรับสายใครสักคนที่สำคัญมากถึงขนาดยอมเสีย
มารยาทในนัดเด็ดครั้งนี้

ทำไม! ทั้งๆ ที่รัก...ทั้งๆ ที่รักขนาดนี้...

เสียงเล็กๆ นั้นดังขึ้นอีกครั้ง สั่นเทา...ทว่าเสียดลึกเข้าไปในหัวใจของ
ปีศาจหนุ่มและทำให้กายของเขาสั่นสะท้านด้วยความรู้สึกลึกที่ไม่อาจบรรยาย
ออกมาเป็นคำพูดได้

เจ็บปวด...ทรมาน...แต่เจือด้วยความหวังบางเบา...

อังเดรลอบผ่านลมหายใจยาว ค่อยๆ เปิดจิตที่ละนิดเพื่อค้นหา
เจ้าของเสียง รู้...ว่าโง่เพียงใดที่ทำเช่นนั้น เพราะเสียงแห่งความคิดนบร้อย
นับพันจะพุ่งตรงเข้าสู่หัวใจของเขา ยิ่งอยู่ในที่สาธารณะที่มีผู้คนมากมายเช่น
นี้ด้วยแล้ว เสียงคงดังอื้ออึงจนฟังไม่ได้ศัพท์เสียวละ แต่...เสียงของ ‘เธอ’
ดังดุจดั่งปีศาจหนุ่มอย่างประหลาด เขาอยากเห็นเหลือเกินว่า เจ้าของความคิด
อันทรงพลังนี้จะมีหน้าตาเช่นไร

“ไหน! มัน...จะมากไปแล้วนะ!”

ชายหนุ่มที่นั่งโต๊ะข้างๆ ค่ำรามล้นร้านเรียกให้อังเดรหลุดออกจาก
ภวังค์และหันกลับไปมองโดยอัตโนมัติ เรียกว่าเข็มเล็กสูงเมื่อเห็นว่าร่างของ
หนุ่มที่นั่งหันหลังให้เขาและเมธาวิเอย์นั้นเปี่ยมมอละม่อมแล้ว เส้นผมและ
เนื้อตัวท่อนบนชุ่มโชกไปด้วยไอน้ำสีแดงอมม่วง ปีศาจหนุ่มขยับปลายจมูก
แล้วเลิควิถีขึ้นนิดๆ ด้วยความรู้สึกลึกซึ้ง

เหม...ไวน้แพงเสียด้วยแฮะ ไ้อ้หนุ่มนี่คงเสียตายแทบร้องไห้...

“น้อยไปด้วยซ้ำ!” เสียงกริตรี้องที่แทบจะเป็นเสียงเดียวกับที่ได้ยิน

ในห้วงความคิดทำให้ดวงตาสีฟ้าต้องรีบวัดขึ้นมองหน้าของมือสาดไวน์ทัน
คว้น “นับตั้งแต่วันนี้เราจบกัน! ไทน์เกลียดพี่เ๊อต! เกลียด! เกลียด! เกลียด!
ไดยินใหม่ว่าเกลียด!”

รัก! รัก! รัก! ไดยินใหม่ว่ารัก!

หัวใจของอังเดรสิ้นระริวพอๆ กับที่เนื้อตัวสิ้นเทาอย่างสุดจะห้ามได้
สาวน้อยคนนั้น...ตะโกนว่าเกลียดดังลั่น แต่เสียงกริกร้องในหัวใจของเธอกลับ
มีแต่คำว่ารักพรุ้งพรูออกมาไม่ขาดสาย อัดแน่นไปด้วยความรู้สึกอันล้นปรี
ชนิตที่ตรึงเขาเอาไว้กับเก้าอี้จนไม่อาจกระดิกกระเดี้ยไปไหนได้

เธอนี่เอง...คือเจ้าของความคิดอันแข็งแกร่งนั้น...

ให้ตายเถอะ...ไม่น่าเชื่อว่ากระแสแห่งความรู้สึกอันรุนแรงเช่นนั้นจะ
พุ่งออกมาจากร่างผอมบางเหมือนจะปลิวลมของเธอได้เลย...

สาวน้อยในชุดแม็กซีเดรสสีขาวผู้นี้ดูอรชรอ่อนแอเหมือนสตรีใน
ภาพวาดพุกันจินโบราณ บอบบางเสียจนอังเดรจินตนาการไม่ออกว่าจะ
สัมผัสแตะต้องเนื้อตัวเธอได้อย่างไรโดยไม่ทำให้บุบสลาย ผิวกายของเธอ
เนียนละเอียดแต่ขาวซีดประหนึ่งก่อร่างสร้างรูปขึ้นมาจากกระเบื้องเคลือบ
โบราณที่เต็มไปด้วยรอยร้าว หากมีลมพัดมาลัฏฐกบงกลายเป็นผงฝุ่นปลิว
หายไปสู่อากาศเป็นแน่

ไม่ใช่ผู้หญิงแบบที่เขาชอบเลยสักนิด...

แต่น่าแปลกนัก...ที่อังเดรไม่อาจจะสายตาไปจากดวงหน้าของเธอได้
เลย ไม่เถียงว่าเธอสวย ทว่า...รูปโฉมแสนหวานนั้นไม่ใช่สิ่งที่เขาสนใจ เขา
มองข้ามเรือนผอมยาวสลวยดูเส้นไหมที่ล้อมกรอบวงหน้ารูปไข่ไปอย่างมัว
โยติ ไม่แน่ว่าจะเสียเวลามองจุมูกเล็กโด่งและกลีบปากบางเฉียบเสียด้วยซ้ำ
สิ่งเดียวที่ร้ายมนตร์สะกดหัวใจของปีศาจหนุ่มเอาไว้เสียอยู่หมัดคือดวงตา
สีดาสนิทดังห้องฟ้าในคืนไร้ดาวของเธอต่างหาก มีดมน ไร้ชีวิตชีวา แต่อัด
แน่นไปด้วยแรงอารมณ์อันรุนแรงประหนึ่งการระเบิดของดาวเคราะห์ใน
จักรวาลก่อนจะเกิดเป็นหลุมดำที่ดูดกลืนทุกสิ่งทุกอย่างอย่างที่รายล้อมเข้าไปจน

สิ้น

รวมทั้ง...ตัวเขาด้วย...

“เลิกมอเสียที!” หญิงสาวตวาดแหวไล่ลูกค้าทุกคนที่นั่งอยู่ในร้าน ก่อนจะกระแทกแก้วไวน์ลงบนโต๊ะดังโครม “โซว์จบแล้ว ไม่มีอะไรให้ดูแล้ว...”

เสียงท้ายประโยคเครื่องจัดในขณะที่ยดงตายาวเรียวเหลือบมองคนร่วมโต๊ะด้วยแวตากราดเกรี้ยวระคนตัดพ้อก่อนที่เจ้าตัวจะเดินบึงบงออกจากร้านไปโดยไม่สนใจสายตาดำหนดิเตียนของผู้นรอบด้าน ทั้งชายหนุ่มผู้โชคร้ายให้ตกเป็นเป้าสายตาของคนอื่นๆ เพียงลำพัง

รัก...รัก...รัก...

กระแสแห่งความอ่อนหวานเจือเศร้าพุ่งปราดเข้าสู่ห้วงความคิดของอังเดรอีกครั้ง และทำให้เขาหมดความสนใจของหวานมีชีวิตที่นั่นร่วมโต๊ะอยู่ด้วยไปจนสิ้น

“อะไรของเขากันนะ ไร้มารยาทจริงๆ เลย ไม่น่าเชื่อว่าร้านหรูระดับนี้จะมีลูกค้าเถรต่ำแบบนี้ด้วย ต้องขอโทษคุณด้วยนะค่ะที่ต้องมาเห็นอะไรไม่น่าดูแบบนี้”

เมธาวีนก็อวยอย่างไม่พอใจ อังเดรเก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋าแล้วลุกพรุดขึ้นยืนเต็มความสูง

“เอ๊ะ...นี่เราจะไปกันเลยหรอคะ”

หญิงสาวมองชายหนุ่มตรงหน้าอย่างงุนงง

“อ้อ...เปล่าหรอกครับ ผมจะไปคนเดียว เผอิญนึกขึ้นมาได้ว่ามีธุระสำคัญต้องไปทำ คุณรับประทานต่อให้เสร็จเถอะ อยากสั่งอะไรเพิ่มก็ตามสบายนะครับ เดียวผมจะให้เลขาฯ มาคอยดูแลแล้วพาคุณไปส่งที่บ้าน”

อังเดรกระตุกยิ้มเยินชา เขามีเลขาฯการส่วนตัวเสียที่ไหนกันแล้ว มีก็แต่โอไลเท่านั้นละที่รับหน้าที่เบ้ประจำตัวคอยทำธุระปะป้งให้อย่างไม่เต็มใจนัก เดี่ยวพอเรียกตัวมาก็คงทำหน้าที่หน้าหงิกเป็นม้าหมากรุกเหมือนทุกที แต่...

ใครจะสนกันเล่า ในเมื่อตอนนี้เรามีเรื่องที่น่าสนใจกว่าต้องไปทำ...
เรื่อง... น่าสนใจที่สุดในรอบหนึ่งร้อยปี!

Sunlight comes creeping in

แสงแดดค่อยๆ ส่องลอดเข้ามา

Illuminates our skin

กระทบผิวกายของเรา

We watch the day go by

เรานั่งมองวันคืนที่ผันผ่าน

Stories of all we did

เรื่องราวต่างๆ ที่เคยทำร่วมกัน

It made me think of you

ทำให้ฉันคิดถึงเธอ

It made me think of you

คิดถึงมากเหลือเกิน

Under a trillion stars

ใต้ดวงดาวนับพันล้านดวง

We danced on top of cars

เราเต้นรำกันบนหลังคารถ

Took pictures of the stage

บันทึกภาพแห่งความทรงจำเอาไว้

So far from where we are

ภาพความสุขที่แตกต่างจากเราในตอนนี้เหลือเกิน

They made me think of you

มันทำให้ฉันคิดถึงเธอ

They made me think of you

อย่าเตือนให้ฉันคิดถึงเธอเหลือเกิน

Oh lights go down

โอ แสงสว่างได้ดับวูบลง

In the moment we're lost and found

ช่วงเวลาทั้งสุขและเศร้าที่เราฝ่าฟันร่วมกันมา

I just wanna be by your side

ฉันแค่อยากอยู่เคียงข้างเธอ

If these wings could y

ถ้าเพียงแต่จะมีปีกแล้วบินไปหาเธอได้

Oh damn these walls

โอ เกลียดกำแพงที่กั้นระหว่างเรานัก

In the moment we're ten feet tall

ในตอนที่เราสูงลิ้น

And how you told me after it all

และครั้งนั้นเธอบอกฉันก่อนลาจาก

We'd remember tonight

ว่าเราจะจดจำคืนนี้

For the rest of our lives

ไปจนตลอดชีวิตของเรา

กุมาริกาเร่งเสียงเพลงในรถจนดังกระหึ่มแข่งกับเสียงของสายฝนที่กระหน่ำอยู่ด้านนอก สองมือกำพวงมาลัยแน่น พามินิคุเปอร์สีขาวคู่ใจ ทะยานฝ่าพายุไปด้วยความเร็วสูงต่างๆ ที่ทัศนวิสัยไม่สู้ดีนัก ที่จริง...หญิงสาวไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอมองไม่เห็นถนนเบื้องหน้าเช่นนี้เพราะเมฆฝนที่ปกคลุมกระจกหน้ารถหรือเป็นเพราะหยาดน้ำที่เอ่อคลอสองตากันแน่

จะเพราะอะไรก็ช่างเถอะ ถึงไม่มีพายุฝน ถนนสายนี้ก็ค่อนข้างมืด

และเปลี่ยวอยู่แล้ว หลายต่อหลายครั้งที่ธนธิปพร่าบ่นให้เลิกใช้ถนนสายนี้เป็นทางลัดกลับบ้านด้วยกลัวว่าอาจจะเกิดอุบัติเหตุขึ้นไม่วันใดก็วันหนึ่ง แต่กุมาริกายังดื้อแพ่งอยู่นั่นเอง เพียงเพราะอยากให้เขาคอยโทรศัพท์ถามว่าเธอกลับถึงบ้านโดยสวัสดิภาพหรือไม่ก็เท่านั้น

แม้จะรู้ว่าเขาเพียงทำตามหน้าที่ แต่ก็ยังอยากให้เขาโทรศัพท์มาถามได้
โง่ใหม่ล่ะ...

กริ่ง...

โทรศัพท์มือถือส่งเสียงกริร้องดังแทรกเพลง “Wings” ของ Birdy ครั้งแล้วครั้งเล่า กุมาริกาเหลือบตามองเครื่องมือสื่อสารที่เดินเร่อยู่บนเบาะที่นั่งข้างคนขับแล้วแม้ริมฝีปากแน่น ไม่ต้องเดาก็รู้ในทันทีว่าชื่อใครปรากฏอยู่บนหน้าจอ

ธนธิป...

เป็นเมื่อก่อนหญิงสาวคงรีบจอดรถข้างทางและลงมารับสายอย่างปลาบปลื้มยินดี แต่หลังจากได้รู้ความจริงว่าตนเองเป็นเพียงภาระอันหนักหนาสาครสำหรับเขา เธอก็ไม่กล้าแม้แต่จะมองชื่อที่กะพริบอยู่บนจอโทรศัพท์เสียด้วยซ้ำ

ชื่อ...ที่ทำให้หน้าตาไหลทะเลาะลั่นประหนึ่งทำนบแตก

ชื่อ...ของผู้ชายคนเดียวที่คิดจะรักไปตลอดชีวิตอันแสนสั้นนี้...

คิดถึงตรงนี้ กุมาริกาก็ปล่อยโฮออกมาอย่างสุดกลั้น ทำไม่จะไม่รู้ว่าธนธิปไม่ได้รักเธอ และไม่มีความรัก หากไม่คิดว่าบิดากับมารดาของเขากำชับให้คอยดูแลเอาใจใส่เธอมาตั้งแต่ครั้งยังเยาว์จนเรียกได้ว่าแทบจะกลายเป็นหน้าที่ ชายหนุ่มคงทิ้งซากพอมแห่งใดตายอย่างเธอไปนานนมแล้ว ผู้ชายหน้าไหนจะรักผู้หญิงที่โรคที่รังแต่จะเป็นภาระชีวิตอย่างเธอเข้าไปลงกันเล่า

ก่อนหน้าจะอายุครบรอบ 15 ปี ชีวิตของกุมาริกาเคยสดใสเหมือนเด็กสาววัยรุ่นทั่วๆ ไป มีความสุข ไม่เคยทุกข์ร้อนใดๆ จวบจนพายุแห่งโชคชะตาอันโหดร้ายพัดพาทุกสิ่งไปจนสิ้น เหลือไว้เพียงหัวใจในอกข้างซ้ายที่

กำลังเสื่อมสภาพลงช้าๆ โดยไม่ทราบสาเหตุ ไม่ว่าแพทย์มือดีจากทั่วสารทิศ จะพยายามคิดหาวิธีรักษาอย่างไรก็ไม่เป็นผล คำวินิจฉัยเดียวที่มีตรงกันก็คือ เธอจะอยู่ไม่ถึงวันเกิดครบรอบอายุ 20 ปีบริบูรณ์ในอีก 6 เดือนข้างหน้า

ใช่...เธอกำลังจะตายในไม่ช้า...อย่างเดี๋ยวตาย...

กริ่ง...

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นอีกครั้ง หญิงสาวล้งเลอยู่ครู่ใหญ่ก่อนจะกดรับสายโดยไม่ยอมจอตลอดเลยก่อน อีกทั้งยังเร่งความเร็วขึ้นไปตามแรงอารมณ์ที่กำลังปะทุอยู่ในอก

“ไหนดี้! ตอนนี้อยู่ที่ไหน!”

เสียงทวาดของธนธิปดังออกมาจากลำโพงก่อนที่จะกุมาริกาจะพูดคำว่าฮัลโลเสียอีก

“ที่ไหนก็เรื่องของไหนดี้ ไม่เกี่ยวกับพีไอต์”

“อย่าเพิ่งอแงเป็นเด็กได้ไหม อยู่ที่ไหน บอกมา พี่จะไปรับ ผนตกหนักขนาดนี้ขับรถคนเดียวอันตรายนะ จอตลอดเข้าข้างทางเลย...”

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่ต้องมายุ่งกับไหนดี้อีก! เราจบกันแล้ว! ไหนดี้เกลียดพีไอต์!”

กุมาริกาตะโกนลั่นโดยไม่ยอมให้อีกฝ่ายพูดจนจบประโยค ความเครียดที่สะสมมาตลอดทั้งสัปดาห์จึงปราดไปจุกอยู่ที่อกข้างซ้ายและบีบรัดหัวใจจนปวดแปลบ

“หยุดพูดจาเหลวไหลได้แล้ว!” เสียงถอนหายใจจากคนปลายสายฟ้องชัดว่าเริ่มระอาเต็มทน “วันนี้พีไม่ได้เป็นคนนัดเรามาที่ร้านอาหาร เราตามพีมาเอง พีมีธุระต้องคุยกับลูกค้า แต่เราไม่ฟังอีร่ำคำอีรม มาถึงก็อละวาดอย่างเดียว ดีเท่าไรว่แล้วที่ลูกค้าโทร. มาขอเลื่อนนัด ไม่อย่างนั้นเรื่องใหญ่แน่”

“ลูกค้า?” เรียวปากบางเฉียบเหยียดออกเป็นรอยยิ้มหยัน “ลูกค้าคน

เดียวกับที่พี่ไอ้ตพาตระเวนกินข้าว ดูหนัง ฟังเพลงมาตลอดอาทิตย์ที่แล้ว หรือเปล่าคะ”

เธอละประโยคที่ว่าเดินตระกองกอด คลอเคลียกันไม่ห่างเอาไว้ในใจ เพราะคิดว่าพูดเท่านั้นธนาธิปคงรู้ดีอยู่แล้วว่าหมายถึงผู้หญิงคนไหน

“ไทนี่ย...นั่นมันชีวิตส่วนตัวของพี่” น้ำเสียงของธนาธิปเยียบเย็นและกริดลิกเข้าไปหัวใจของหญิงสาว “ตราบใดที่ไทนี่ยังอายุไม่ครบ 21 และเรายังไม่ได้หมั้นกันอย่างเป็นทางการ พี่เป็นอิสระและมีสิทธิ์ที่จะใช้ชีวิตยังไงก็ได้ เรื่องนี้ไทนี่ย่รู้ดี เอาละ ถึงครั้งนี้เราจะล้าเส้นไปบ้าง แต่เพื่อเห็นแก่คุณลุงคุณป้า พี่จะไม่ถือโทษ...”

“คุณพ่อคุณแม่ตายไปนานแล้ว ไม่ต้องยกขึ้นมาอ้าง!” กุมาริกาทำพวงมาลัยแน่น นัยน์ตาพร่ำพรายไปด้วยหยาดน้ำตาจนแทบมองไม่เห็นภาพรอบกาย “ถ้าพี่ไอ้ตต้องมาคอยดูแลไทนี่ยเพราะหน้าที่ละก็ หยุดได้แล้ว ไทนี่ยไม่ต้องการ...หยุด...”

เสียงหวานขาดหายไปแต่เพียงเท่านั้นเมื่อเห็นเงาร่างที่กระโจนออกมาจากข้างทางและยืนนิ่งอยู่กลางถนนในระยะประชิดเกินกว่าจะเหยียบเบรกได้ทัน หญิงสาวปล่อยโทรศัพท์ร่วงหล่นจากมือและพยายามที่จะหักพวงมาลัยหลบไปอีกทาง ทว่าถนนที่ฉ่ำไปด้วยน้ำฝนทำให้รถที่แล่นมาด้วยความเร็วสูงเสียหลักและไถลไปยังไหล่ทาง

“ไทนี่ย! เกิดอะไรขึ้น!”

กุมาริกาได้ยินเสียงที่ดังออกมาจากโทรศัพท์ชัดเจน แต่กลับไม่อาจละสายตาไปจากร่างใหญ่โตประดุจยักษ์ปักหลั่นที่อยู่เบื้องหน้าได้เลย เธอเบิกตากว้างเมื่อแสงไฟหน้ารถส่องให้เห็นว่าเจ้าของเงาร่างนั้นน่าจะเป็นมนุษย์เพียงแต่เป็นมนุษย์ที่มีนัยน์ตาสีแดงกำของปีศาจร้าย!

โครม!

รถคันงามชนโครมเข้ากับร่างที่ซุ่มโซกไปด้วยน้ำฝนเต็มแรง แต่แทนที่ ‘เขา’ จะถูกกระแทกจนแหลกเหลวหรือกระเด็นไปอีกทาง กลับเป็นรถมินิกิ-

คูเปอร์เสียเองที่ลอยคว้างขึ้นไปกลางอากาศ กุมาริการู้สึกเหมือนตนเองอยู่ในห้วงฝันร้ายที่ภาพทุกภาพดำเนินไปอย่างเชื่องช้าแบบสโลว์โมชั่น กระป๋องหนักรถที่ปะทะเข้ากับร่างที่ยืนตระหง่านอยู่นั้นย่นยู่และฉีกขาดออกเป็นชิ้นๆ ในขณะที่ถุงลมนิรภัยพุ่งออกมาจากช่องเก็บและอัดเข้าที่ใบหน้าของหญิงสาวเต็มรัก

นี่เรา...กำลังจะตาย?

ภาพนับร้อยนับพันไหลหลังเข้ามาในห้วงความคิดพร้อมๆ กับความเจ็บปวดปานจะขาดใจบีบอัดท่อนล่างของร่างกายจนแทบแหลกเหลว แต่กลับไม่อาจแม้แต่จะส่งเสียงกรีดร้องออกมาได้ด้วยซ้ำไป รถคันน้อยลอยคว้างกลางอากาศอยู่ราวเสี้ยวนาที่ ทว่าเนิ่นนานดังชั่วนิรันดร์สำหรับคนที่อยู่ด้านในก่อนจะตกลงกระแทกพื้น แรงปะทะอันมหาศาลเหวี่ยงร่างอันบอบช้ำของหญิงสาวออกมาทางกระจกนิรภัยด้านหน้าและไถลครูดไปกับพื้นถนน

คุณพ่อ...คุณแม่...พี่ไอ้ต...

กุมาริกาพยายามเปล่งเสียงเรียกเจ้าของใบหน้าที่วนเวียนอยู่ในห้วงจิต แต่สิ่งที่ทะลักออกมาจากปากกลับมีเพียงลิ้มเลือดปริมาณมหาศาลที่ทำให้เธอสำลักจนไม่อาจหายใจนำออกซิเจนเข้าปอดได้ สมองพยายามสั่งการซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทว่าร่างกายกลับไม่ยอมขยับราวเข้าสู่ภาวะอัมพาต

ฉัน...ฉันยังไม่อยากตาย...

หญิงสาวกรีดร้องอยู่ในใจ สายฝนที่กระหน่ำลงมาทำให้อุณหภูมิของร่างกายลดต่ำลงอย่างรวดเร็ว แต่กลับไม่ทำให้หนาวเยือกเท่ากับความคิดว่าตนเองกำลังจะหมดลมหายใจเลยแม้แต่น้อย จริงอยู่ว่าก่อนหน้านี้ เธอเคยคิดว่าความตายเป็นเรื่องใกล้ตัว และพร้อมเปิดประตูรับคมเคียวของมัจจุราชอยู่เสมอ แต่เอาเข้าจริง กลับกลัวเสียจนแทบเสียสติ

ไม่...ไม่...ฉันยังไม่อยากตาย!

“ช่วยฉิบ...”

เสียงสบถที่ดังขึ้นจากทิศเหนือศีรษะเรียกให้หญิงสาวต้องพยายาม
เงยหน้าขึ้นมองหาต้นเสียงอย่างทุลักทุเล ทั้งสายฝนที่กระหน่ำลงมาไม่ขาด
เม็ดและลิ่มเลือดที่ค่อยแต่จะทะลักออกมาปิดทางเดินหายใจทำเอาเธอสลัดก
จนน้ำหูน้ำตาไหล

“ช่วย...ด้วย...”

กุมาริกาเห็นเสียงพูดออกมาจนเป็นคำในที่สุด ลมหายใจเริ่มขาดเป็น
ห้วง เนื้อตัวชาเหมือนจะไม่รับรู้ถึงความเจ็บปวดที่วิ่งเป็นริ้วไปทั่วกายอีก
ต่อไป ภาพเงาร่างที่ยืนค้ำอยู่เหนือศีรษะค่อยๆ พร่ามัวลงทุกทีพร้อมๆ กับ
สติสัมปชัญญะที่มีอยู่น้อยนิดเริ่มหลุดลอยไปช้าๆ

“ไม่ละ...ฉันยังไม่อยากตาย...ฉันยังไม่เคยบอกเขาเลย...วาร์ก...”

“ช่วยฉันด้วย...ฉันยังตายไม่ได้ จะให้แลกกับอะไรก็ยอม!”

“แลกกับอะไรก็ยอมจริงๆ อย่างนั้นหรือ” ร่างสูงใหญ่ที่เปียกน้ำฝน
จนชุ่มโชกย่อตัวลงนั่งชันเข่า ก่อนจะก้มหน้าลงมองหญิงสาวด้วยดวงตาสี
แดงจัดดุจทับทิมสีเลือด แต่...เป็นทับทิมที่เรืองแสงได้ในความมืด!

“หมายความว่านั่นจริงๆ ไช้ไหม ยายหนูน้อย...”

กระแสน้ำสะพรั่งบางอย่างในน้ำเสียงแหบต่านั้นไม่ได้ทำให้คนที่กำลัง
ใกล้ตายรู้สึกสะทกสะท้านเท่ากับความหวาดหวั่นที่จะไม่ได้พบหน้าบุคคลอัน
เป็นที่รักอีก

“ฉันไม่อยากตาย ได้โปรด ช่วยฉันด้วย...ฉันยอมทุกอย่าง...ทุกอย่าง!”

ร่างบอบบางเกร็งกระตุกเป็นระยะ ฟ้องชัดว่าอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า
อวัยวะต่างๆ ที่บอบช้ำอย่างหนักคงจะหยุดการทำงานอย่างถาวร ถึงอย่าง
นั้นเสียงจากห้วงความคิดของเธอยังดังกึกก้องพุ่งตรงเข้ากระแทกจิตของ
ปีศาจหนุ่มอย่างจัง พลั้งแรงกล้าชนิดที่ทำเอาเขาสะท้านไปทั้งตัว

“น่าสนใจดีนี่” อังเดรแสร้งยิ้มพลางปล่อยให้ปลายเล็บสีด่างอกยาว
ออกมาจากนิ้วชี้และบรรจงกรีดข้อมือของตนเองช้าๆ และกดค้างเอาไว้เพื่อ
ให้เลือดสีน้ำเงินสดหยดลงบนริมฝีปากของหญิงสาว “ปล่อยให้ตายเสียก็น่า

เสียชีวิต”

กุมาริการู้สึกเหมือนกลืนคาวเลือดที่อวลอยู่ในปากค่อยๆ ถูกแทนที่ด้วยกลิ่นอีกแบบ จะว่าหอมก็ไม่ใช่ คาวอ่อนๆ ก็ไม่เชิง แต่รสชาติของมันหวานปะแล่มเหมือนผสมด้วยคาราเมล ซาบซ่าและอัดแน่นไปด้วยอำนาจรุนแรงที่ไม่อาจหาคำใดๆ มาอธิบายได้ ก่อให้เกิดความกระหายอันลึกล้ำและปรารถนาที่จะได้ลิ้มรสอีก

“ใจเย็นๆ ยายเด็กตะกละ”

หญิงสาวพยายามปรือตาขึ้นมองคนพูดอย่างยากลำบาก แต่พายุฝนและความมืดรอบด้านซ่อนรูปลักษณะของเขาเอาไว้อย่างแนบเนียนจนไม่อาจคาดเดาได้ว่าเป็นเช่นไร เธอจึงปิดเปลือกตาหนีสายตาที่น่าฝนที่กระหน่ำดวงตาจนแทบไปหมด ความว่างงอันไร้ที่มาที่ไปตีปลุกลานเข้าครอบงำสติที่ละน้อยจนกระทั่งถึงจุดที่พาให้จมดิ่งลงสู่นิทรารมณ แต่ก่อนที่ทุกการรับรู้จะดับวูบลง เธอรู้สึกคล้ายได้ยินเสียงฮัมเพลงแผ่วๆ ดังแว่วอยู่ไกลๆ เป็นท่อนสุดท้ายของเพลงที่เธอเปิดในรถเมื่อครู่

We'd remember tonight

ว่าเราจะจดจำคืนนี้

For the rest of our lives

ไปจนตลอดชีวิตของเรา

เธอจะจำวันนี้ไปจนตลอดชีวิตเขียวละยายหนูน้อย!

วันที่พันธสัญญาของเราเริ่มต้น!

2

-Renatus-

Born Again (1)

เกิดใหม่ (1)

“น้องเป็นยังไงบ้างไอ้ต”

นิศานาถเอ่ยถามทันทีที่เห็นลูกชายยืนพิงผนังฝั่งตรงข้ามห้องพักผู้ป่วย ใบหน้าของธนาธิปเคร่งเครียดและดูอิดโรยอย่างเห็นได้ชัด

“ปลอดภัยดีครับคุณแม่ แต่ยังไม่ฟื้น”

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองมารดาที่แต่งกายด้วยชุดที่ดูค่อนข้างเป็นทางการแล้วลอบถอนใจ นิศานาถคงเป็นคนเดียวในโลกที่บึ่งมาโรงพยาบาลตอนตี 3 ด้วยชุดที่ดูเหมือนจะไปออกรายการโทรทัศน์หาเงินช่วยเหลือเด็กกำพร้าหรือช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัยทั่วประเทศเช่นนี้ แถมยังแต่งหน้ารวบผมมาอย่างสวยเนียบ ไม่น่าแปลกใจนักหรอกที่เพิ่งจะมาถึงโรงพยาบาลเอาป้านี้ ทั้งที่เขาแจ้งเรื่องอุบัติเหตุให้ทราบตั้งแต่ช่วงเกือบๆ ตี 1 และโรงพยาบาลตั้งอยู่ห่างจากบ้านเพียง 20 นาทีเท่านั้น

“ค่อยโล่งใจหน่อย”

“แล้วคุณพ่อล่ะครับ”

ธนาธิปมองเลยไปด้านหลังเพื่อหาร่างสูงโปร่งของลอร่าผู้เป็นบิดา

แต่ไม่พบ

“หาที่จอดรถอยู่ละมั้ง ก็รู้อยู่ว่าพ่อเราทำอะไรรุ่งโรจน์จะตายไป” นิกานาถระบายลมหายใจยาว “ว่าแต่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ แม่ฟังทางโทรศัพท์ที่ไม่ถนัด โอ้ตบอกว่ารถน้องพังยับเลยใช่ไหม น้องไปชนใครเข้าหรือเปล่า แล้วคุณกรณีล่ะเป็นยังไงบ้าง”

“ไม่มีคุณกรณีหรือครับคุณแม่ ไทนี่อาจจะขับรถชนหมาหรือตัวอะไรสักตัวมากกว่า”

คงเป็น... ‘สุนัข’ ที่ตัวใหญ่มหึมาเขียวละ กระโปรงหน้ารถของกুমาริกมาถึงได้พังยับจนแทบเป็นเศษเหล็กถึงเพียงนั้น ตอนที่เขาขับรถตามหญิงสาวไปถึงที่เกิดเหตุก็มีคนนำตัวเธอมาส่งโรงพยาบาลแล้ว สภาพรถที่พังยับเยินและคราบเลือดแดงฉานบนพื้นกระตุกหัวใจของธานีปให้หล่นวูบลงไปกองที่ตาตุ่ม แม้จะถูกน้ำฝนชะจนเจือจางมากแล้ว กลิ่นคาวเลือดยังคงคลุ้งจวนจวนให้จินตนาการว่าเจ้าของร่างคงถูกแรงกระแทกอัดจนเนื้อตัวแหลกเหลวไม่เป็นชิ้นดี

ธานีปพยายามสอบถามอาการของกুমาริกจากเจ้าหน้าที่ตำรวจและหน่วยกู้ภัยที่อยู่ที่เกิดเหตุ ทว่าทุกคนกลับไม่สามารถให้คำตอบใดๆ แก่เขาได้เลย รู้เพียงมีคนโทรศัพท์แจ้งว่าเกิดอุบัติเหตุร้ายแรงขึ้น แต่ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าอาการของคนเจ็บเป็นอย่างไรและใครเป็นคนพาเธอไปส่งโรงพยาบาล กว่าจะตรวจสอบพบว่าเธออยู่ที่โรงพยาบาลไหนทำเอาชายหนุ่มร้อนรนแทบบ้า เขาเพิ่งรู้ในวินาทีนั้นเองว่าเป็นห่วงหญิงสาวที่ตนเองเคยตราหน้าว่าเป็นภาระเพียงใด

และเพิ่งรู้...ว่าเธอเป็นคนสำคัญที่ไม่อาจปล่อยให้ขาดหายไปได้จากชีวิตนี้...

“โชคดีไป จะได้ไม่ต้องเรียกทนายให้วุ่นวาย” นิกานาถถอนใจอย่างโล่งอก “แล้วไทนี่ของแม่บาดเจ็บตรงไหนบ้าง หมอให้เยี่ยมได้ใช่ไหม”

“ไทนี่ไม่ได้รับบาดเจ็บตรงไหนเลยครับ” ธานีปแค้นยิ้ม เกลียดนัก

ยามมารดาเรียกกุมาริกาว่า ‘ไผ่ของแม่’ ด้วยรู้...ว่านิศานาถไม่ได้รู้สึก
เอ็นดูหญิงสาวดังที่ปากพูดจริงๆ “ที่จริง...ไม่มีแม่แต่รอยขีดข่วนด้วยซ้ำ
เพียงแต่ไม่ทราบว่าจะมองกระหมับกระเทือนหรือเปล่า คงต้องรอให้คุณหมอ
อาการไปก่อน ถ้าคุณแม่จะเข้าไปดูไผ่ก็เข้าไปดูได้ครับ คุณหมอไม่ได้ห้าม
อะไร”

หากดูจากกองเลือดบนถนนแล้ว กุมาริกาไม่น่าจะรอดชีวิตมาได้
เลย แต่น่าแปลก...ที่บนผิวขาวผ่องไม่มีแม้แต่รอยฟกช้ำที่เล็กที่สุด เหมือน
...เธอไม่ได้อยู่บนรถคันนั้นตอนที่เกิดอุบัติเหตุเสียด้วยซ้ำไป เลือดที่เจิ่งนอง
บนพื้นน้ำจะเป็นเลือดของสุนัขที่ยังหาซากไม่พบกระมัง

“แล้วไอ้ตม้ายีน้อระเหยทำอะไรอยู่ข้างนอก ทำไมไม่เข้าไปดูน้อง”
คนเป็นแม่หรีตตามองลูกชายอย่างรู้ทัน “อย่าบอกนะว่าเรามีส่วนทำให้ไผ่
ต้องประสบอุบัติเหตุก็เลยละอายใจจนไม่กล้าสู้หน้าน้อง”

นิศานาถเพิ่งสังเกตเห็นคราบไฉนบนเสื้อซี๊ดและเนื้อตัวของชายหนุ่ม
ในวินาทีนั้นเอง ไม่ต้องเดาก็พอจะรู้ว่าเป็นฝีมือใคร

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับแม่” ธนาธิปหลบตาบุน อั้นเป็นกิริยาประจำ
ตัวยามมีคนพูดแทงใจดำ “ผมแค่ออกมาสูดอากาศเท่านั้นละครับ”

“ไม่ต้องมาโกหกแม่เลย ตาไอ้ต นี่คงหาเรื่องทะเลาะกันอีกแล้วสิทำ
น้องถึงได้ขับรถออกไปทั้งๆ ที่ฝนตกหนักแบบนั้น” น้ำเสียงนุ่มนวลและ
สุภาพเสมอปรับระดับเป็นเกรี้ยวกราดขึ้นอีกเกือบห้าเท่าตัว “แม่บอกกี่ครั้ง
ก็หนแล้วว่าให้ดูแลน้องให้ดี น้องตัวคนเดียวนะไอ้ต พ่อแม่ก็เสียไปหมดแล้ว
ร่างกายหรือก็ไม่แข็งแรง จะตายวันตายพรุ่งเสียก็ไม่รู้ แค่อวดทนเอาใจใส่
น้องบ้าง มันจะออกแตกตายหรือไง”

“ผมจะออกแตกตายก็เพราะคุณแม่กรอกหูผมด้วยประโยคเดิมๆ ซ้ำๆ
แบบนี้ี่ละ” ธนาธิปพูดด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่าย “บางทีผมก็สงสัยนะครับว่า
คุณแม่หวังไผ่หรือหวังสมบัติของตระกูลมณีนุชย์กันแน่”

“ตาไอ้ต! ชักจะเอาใหญ่แล้วนะ ถ้าพูดกับแม่แบบนี้ได้ยังไง!”

“ก็หรือไม่จริงล่ะครับ อีกเดี๋ยวคุณแม่ก็จะพูดว่าตระกูลมณีปุระยี่เหลือโหดเป็นทายาทคนเดียว เราต้องช่วยกันดูแลน้อง ปกป้องน้องจากคนที่คิดจะมาหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินของน้อง ผมฟังมาตั้งแต่พื้นน้ำนมยังขึ้นไม่ครบจนท้องได้ขึ้นใจแล้ว บอกตรงๆ นะครับผมเมื่อเต็มที”

เป็นที่รู้กันดีว่าตระกูลมณีปุระยี่คือตระกูลที่ร่ำรวยติดอันดับต้นๆ ของเมืองไทย มีธุรกิจหลายแขนงทั้งโรงแรมและรีสอร์ทระดับห้าดาว มีห้างสรรพสินค้าหรูใจกลางเมืองถึง 3 แห่ง อีกทั้งยังเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัทเวชภัณฑ์ผลิตยาที่ทำรายได้ต่อปีมหาศาล

หลังจากอิศราและกมลพรผู้เป็นภรรยาเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อหลายปีก่อน ลอราซและนิศานาถที่สองสามีภรรยาตระกูลมณีปุระยี่ไว้ใจที่สุดจึงทำหน้าที่คอยดูแลบริหารงานเพื่อรอเวลาให้กุมาริกาทายาทคนเดียวเติบโตขึ้นและพร้อมเป็นผู้สืบทอดกิจการ

แต่พักหลังมานี้ดูเหมือน...มารดาของเขาจะจิตใจวิตผู้บริหารใหญ่ของมณีปุระยี่รู้มากถึงได้คอยปูทางให้เขาแต่งงานกับกุมาริกาแทบทุกลมหายใจเข้าออกจนเขาอึดอัดและพานไม่อยากจะอยู่ใกล้หญิงสาวด้วยกลัวว่าผู้คนจะครหาว่าเขาและครอบครัวคิดจะสืบทอดสมบัติของคนอื่นเป็นของพวกเขาตน

“เบื่อก็ต้องหน!” นิศานาถवादแ้วดอย่างลื้มตัวก่อนจะกดเสียงลงต่ำพอให้ได้ยินกันแค่สองคน “จะพูดอะไรห้ตรงวังปากเอาไว้บ้าง คุณอิศรามีบุญคุณกับบ้านเราท่วมหัว ถ้าไม่ได้เขายื่นมือเข้ามาช่วยเหลือให้งานพอเราทำ ปานนี้ไอ้ตักก็ลงไปนั่งเป็นก๊วยข้างทาง ไม่ได้ไปเรียนจบเมืองนอกเมืองนาแล้วมายืนทำหน้ายโสใส่แม่แบบนี้หรือ!”

“เรื่องบุญคุณของคุณลุงอิศที่ช่วยพ่อตอนที่เราลื้มละลายนะผมไม่เคยลื้มหรือครับ แต่ผมคงไม่ตอบแทนบุญคุณบ้านนั้นด้วยการแต่งงานเข้าไปเสวยสุขบนกองเงินกองทองของพวกเขาแน่ ถ้าผมจะแต่งงานกับใครสักคนคนนั้นต้องเป็นผู้หญิงที่ผมรักเท่านั้น”

และ...จะถีบตัวขึ้นไปให้คู่ควรกับเธอคนนั้นด้วยความสามารถของ

ตนเอง ไม่ใช่...ให้ผู้ใหญ่จับคู่ให้!

“ซึ่งมันจะไม่เกิดขึ้นเป็นอันขาด ถ้าแม่ไม่ยอม!” ท่าทางนั่งงั้นเหมือน ทั้งโกรธและเสียใจของลูกชายทำให้นิศานาตต้องสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อ สงบสติอารมณ์ “อย่างที่บอกไปนั่นละ ไทนี่ร่างกายไม่แข็งแรง ยิ่งมาเจอ อุบัติเหตุร้ายแรงอย่างนี้ ไม่รู้ว่าร่างกายจะรับไหวไหม หมอก็เคยพูดแล้วว่า สภาพสามวันดีสี่วันไข้แบบนี้อาจจะอยู่ได้ไม่เกินอายุ 20 ฉะนั้นแม่ขอเถอะ นะไอ้ต แค่ช่วงนี้เท่านั้น เอาใจน้องหน่อย อย่าทำให้น้องเสียใจนักเลย ถือ เสียว่าเอาบุญเถอะนะ”

“คุณแม่อย่าพูดเหมือนไทนี่เป็นขอทานอย่างนั้นเลยครับ ผมไม่ชอบ แล้วผมก็ไม่ใช่คนดีอะไรขนาดจะทนหลอกตัวเองเพื่อคนอื่นด้วย”

ใบหน้ากร้าวกระด้างของชายหนุ่มทำให้คนเป็นแม่ต้องแน่นริมฝีปาก แน่นอย่างขุ่นเคืองใจ ลูกคนนี้นี่ชอบมองเธอด้วยสายตาดัดพ้อระคนโกรธ เกรี้ยวเหมือนลอราชไม่มีผิด จะบอกว่าธนาธิปถอดแบบบิดามารดาทุกกระเบียด นิ้วก็คงไม่ผิดนัก ทั้งโครงหน้าคมคายแบบไทยแท้และดวงตาคมหวานที่ รับกับจมูกโด่งเป็นสันดังรูปสลักโบราณ ร่างกายหรือก็สูงโปร่งพิมพ์เดียว กัน จะมีส่วนที่คล้ายเธออยู่บ้างคงเป็นเรียวปากอímเต็มและผิวขาวจัดกระมัง

“อ้าว มายืนทำอะไรตรงนี้ ทำไมไม่เข้าไปดูอาการหนูไทนี่กัน หือ”

ลอราชเดินมาสมทบ ร่างสูงของเขาอยู่ในชุดค่อนข้างลำลองกว่าผู้เป็น ภรรยาอยู่มาก แมธนาธิปจะมีรูปร่างหน้าตาออกไปทางบิดา แต่บุคลิกกลับ ไม่เยือกเย็นและนุ่มนวลเหมือนกัน ตรงกันข้าม ชายหนุ่มเป็นคนหัวแข็งและ ทะนงตนอย่างที่สุด

“ก็รอคุณอยู่นั่นละอะ ชักช้าจริงเชียว ดิฉันจะว่าหนูไทนี่ไม่เป็นอะไร มาก ไม่อย่างนั้นคงไม่ทันดูใจแน่” นิศานาตแสวงพาลใส่สามีด้วยไม่อยาก เล่าถึงเรื่องที่ตนเองพูดกับลูก “ตาไอ้ตก็อีกคน ทิ้งน้องเอาไว้คนเดียวได้ ยังไงก็ไม่รู้ ฟันขึ้นมาไม่เห็นใครคงขวัญเสียแย่”

“แล้วใครบอกว่าไทนีอยู่คนเดียวล่ะครับแม่ คนที่พาน้องมาส่งโรง-

พยาบาลก็อยู่ด้วย”

ธนาธิปถอนหายใจอีกคำรบ ว่ากันว่าตอนใจหนึ่งครั้งอายุจะสั้นลง 5 นาที หากนับทุกครั้งที่เขาต้องระบายลมหายใจยามฟังมารดาพร่ำบ่น คาดว่าอายุคงจะเหลือไม่ถึง 30 ปีแล้วกระมัง ก็ดีเหมือนกัน หากกุมาริกา อยู่ไม่ถึงอายุ 20 ปี เขาก็ไม่อยากจะอยู่ต่อไปนานนักหรอก

“คนที่พาน้องมาส่งโรงพยาบาล? ใคร? แล้วทำไมเราถึงกล้าปล่อยให้อยู่กับน้องตามลำพัง หา ตาไอ้ต!”

“ก็...” ชายหนุ่มชะงักเมื่อได้ยินเสียงประตูห้องพักรักษาผู้ป่วยเปิดออก พร้อมๆ กับที่ร่างสูงใหญ่ผิดธรรมชาติเดินออกมาจากด้านใน “คนนั้นละครับคุณอังเดร กริกอร์เยวิช โตรชิน”

สภาพของชายหนุ่มแปลกหน้าที่เพิ่งเห็นเป็นครั้งแรกทำเอานิทานถื่นงันเหมือนถูกสาป ก่อนที่ร่างทั้งร่างจะสั่นสะท้านด้วยความรู้สึกลึกๆ ที่ไม่รู้จะบรรยายเป็นคำพูดอย่างไร กลัวก็ไม่ใช่ หวาดหวั่นก็ไม่เชิง ไขว่ว่าเขาจะชี้รั้วชี้เหวหรือพิกลพิการไม่ชวนมอง ที่จริง...รูปลักษณ์ของชายหนุ่มที่กำลังเดินตรงมาหาพวกเธอนี้เรียกได้ว่างดงามเหลือเลศชนิดหาที่ติมิได้ เขามีโครงหน้าสวยงามได้สัดส่วนเหมือนรูปสลักเทพอพอลโลที่เคยเห็นเมื่อครั้งไปเยือนอิตาลี เส้นผมสีแดงเพลิงที่สะท้อนกับแสงไฟนีออนนั้นมองแวบแรกคล้ายกับรัศมีของดวงตะวันยามใกล้ตกดิน หากดวงตาสีฟ้าเจิดจ้าใต้ปีกคิ้วหนา สีเดียวกับเส้นผมกลับทำให้เขาดูร้อนแรงเหมือนแสงแดดในฤดูร้อนและพร้อมแผดเผาทุกคนที่ถูกจ้องมองให้เป็นจุน

ชายหนุ่มที่ชื่อ อังเดร กริกอร์เยวิช โตรชิน ผู้นี้คงน่ามองกว่านี้มาก หากตามเนื้อตัวไม่ได้เกรอะกรังไปด้วยคราบเลือดแดงฉานและคราบอะไรบางอย่างบนแขนเสื้อที่เป็นสีน้ำเงินเข้มชวนขนลุก!

“สวัสดิ์ครับ ต้องขอโทษด้วยนะครับที่ผมอยู่ในสภาพไม่น่ามองเท่าไร”

มือใหญ่โตยื่นมาจับทักทายตามมารยาท ภาษาไทยแปร่งปร่าหว่าค่อน

ข้างชัดเจนทำให้หนักานและลราชต้องเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ

“นี่...คุณพูดไทยได้หรือคะ”

“ครับ ผมพอพูดได้บ้าง แต่ไม่ค่อยคล่องเท่าไร บางคำก็ยังไม่ค่อยเข้าใจ”

อังเดรโกหกหน้าตาย เขาฟังออกทุกคำนั้นละ เพียงแต่ชี้เกียจสนทนากับมนุษย์บ้าบอพวกนี้นานนัก เสียงในใจของสองแม่ลูกตึกันอุ่นและดั่งรบกวนอยู่ตลอดเวลา ปีศาจหนุ่มจึงจำใจต้องตั้งสมาธิปิดจิตทั้งๆ ที่กำลังสนุกกับการอ่านความคิดน่าขันของแม่สาวน้อยที่นอนสลบไสลอยู่ในห้องแท้อยู่

“คุณอังเดรเป็นคนพาไทน์มาส่งโรงพยาบาลครับคุณแม่ เขาเป็นเจ้าของคณะละครสัตว์อีลลูชันส์ที่กำลังจะเปิดการแสดงที่พาราไดส์เธียเตอร์เร็วๆ นี้ไงครับ คุณแม่เพิ่งได้รับบัตรเชิญไปร่วมงานจากคุณอาอดีตเมื่อสองสามวันก่อนนี่เอง จำได้หรือเปล่าครับ”

ธนาธิปรับซิงเอ่ยขึ้นก่อนที่มารดาจะชักใช้ไล่เสียงมากความจนกลายเป็นเสียมารยาทในที่สุด

“อีลลูชันส์? หมายถึงคณะละครสัตว์ชื่อดังจากมอสโกนั่นนะหรือ” ลอราชพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “ผมเคยไปดูที่ปารีสสองครั้ง การแสดงของพวกเขาสุดยอดมาก ไม่นึกเลยว่าเจ้าของคณะจะอายุน้อยแบบนี้”

คะเนจากสายตาแล้ว...อายุไม่น่าเกิน 25 ไม่ได้หรอก

อังเดรแทบปล่อยก๊าก ถ้านับอายุจริงแล้วละก็ลูกกับป้าสองคนนี่ควรจะเรียกเขาว่าทวดด้วยซ้ำไป!

“แล้วเจ้าของคณะละครสัตว์อย่างคุณไปทำอะไรแถวนั้นกันคะถึงได้ไปเจอยายไทน์เข้าได้”

“คุณแม่ครับ”

ธนาธิพยายามปรามด้วยรู้ดีว่านิทานถกขบพูดจาชวนผ่าซากไม่เคยไว้หน้าใครทั้งสิ้น

“ที่จริงคุณคงอยากรู้อยากถามว่าผมมีส่วนที่ทำให้คุณไหนดีประสพอุบัติเหตุหรือเปล่านั้นมากกว่า” อังเดรยิ้มเย้น “เอาตรงๆ ก็คือผมขับรถปาดเธอหรือชนรถของเธอจนพลิกคว่ำหรือเปล่าถูกไหมครับ น่าเสียดายที่ผมแค่กำลังจะเดินทางกลับที่พักแล้วบังเอิญเห็นเหตุการณ์เข้าก็เลยพาคุณไหนดี้มาส่งโรงพยาบาลโดยไม่ทันคิดหน้าคิดหลังว่าจะทำให้ตัวเองกลายเป็นผู้ต้องสงสัยไปได้ ภาษาไทยเรียกว่าอะไรนะ ทำคุณได้โทษ โปรดสัตว์ได้บาปหรือเปล่าขอโทษด้วยถ้าผมพูดผิด อย่างที่บอกละครับ ผมไม่สันตทานภาษาไทยเท่าไร”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องขอโทษด้วยนะค่ะที่เข้าใจผิด” นิกานากัดกรามกรอด รู้ว่าถูกหนุ่มรุ่นลูกเขวazeเข้าให้ หน้อย...ไม่เก่งภาษาไทยที่ไหนดี้กัน ช่างลำบากสำนวนขนาดนี้ เผลอๆ จะดำไฟแลบละไม่ว่า! “ฉันขอตัวเข้าไปดูไหนดี้ก่อนก็แล้วกัน”

ร่างระหงในชุดเต็มยศเดินเบิ๊งๆ เข้าไปในห้องด้วยท่าทางไม่ค่อยสบายอารมณ์นัก ลอราซาทำหน้าไม่ถูก

“ผมต้องขอโทษแทนภรรยาผมด้วยนะครับ คือ...พวกเราทุกคนเป็นห่วงหนูไหนดี้มากก็เลย...”

“ไม่เป็นไรครับ ผมเข้าใจ เป็นผมก็คงทำแบบเดียวกับภรรยาของคุณนี่ละครับ แต่ถ้ายังสงสัย รอให้คุณไหนดี้ฟื้นแล้วลองถามดูก็ได้นะครับว่าเกิดอะไรขึ้น” อยากรู้อะไรซะแล้ว หากเป็นห่วงจริงคงตรงดิ่งเข้าไปดูยายเด็กคนนั้นแต่แรกแล้ว ไม่มายืนซบซิบกับลูกชายอยู่ด้านนอกเป็นนานสองนานแบบนี้หรอก “ผมเห็นอาการคุณไหนดี้ดีขึ้นแล้ว ผมก็หมดห่วง คงต้องขอตัวกลับก่อนละครับ พรุ่งนี้ผมมีประชุมช่วงเช้าเสียด้วย ถ้าไม่อาบน้ำอาบท่าแล้วนอนพักเสียหน่อยผมอาจจะดูเหมือนฆาตกรโรคจิตมากกว่านี้ก็ได้”

คำพูดติดตลกของชายหนุ่มทำให้ลอราซาทำหน้าไม่ถูกมากขึ้นไปอีก

“ขอบคุณมากนะคะที่ช่วยไหนดี้ ถ้าไม่ได้คุณ ไหนดี้คงแย่ ถ้าไหนดี้รู้สึกตัวเมื่อไหร่ ผมจะพาไปขอบคุณคุณด้วยตัวเองเลยละครับ”

สีหน้าห่วงหาอาทรของธนาธิปทำให้อังเดรรู้สึกหม่นไส้ขึ้นมาติดหมด

แต่ช่างเถอะ...จะยอมให้ก่อนก็ได้ เพราะหลังจากแม่เด็กนั้นฟื้นขึ้นมา ยังมีเรื่องสนุกรอเขาอยู่อีกตั้งเยอะ...

“ผมจะรอต้อนรับนะครับคุณธานีป” นายนัतालีสีฟ้าทอประกายวูบวาบแปลกๆ แบบที่ธานีปไม่ค่อยชอบใจเท่าใดนัก เขายอมรับว่าผู้ชายคนนี้มีความรอยยิ้มสวยงามน่าประทับใจ แต่แววตา...กลับไม่ยิ้มตามไปด้วย บางขณะ...ฉายแววบางอย่างที่ชวนให้ชนลูกชอบกลและทำให้เขารู้สึกอึดอัดเป็นบ้า เหมือน...อากาศรอบตัวถูกสูบออกไปจนหมด เป็นสาเหตุที่ทำให้เขาต้องขอตัวออกมาสูดอากาศนอกห้องสักครู่หนึ่งเอง “ผมไปก่อนนะครับคุณลอราช หวังว่าคงได้เจอกันที่พาราไดส์เรียเตอร์บ้างนะครับ”

อังเดรหันไปเอ่ยลาอย่างสุภาพแล้วเดินจากไปด้วยท่วงท่าสง่างาม ทิ้งให้สองพ่อลูกยืนครุ่นคิดหาวิธีที่จะจัดการกับความปากร้ายของคุณผู้หญิงบ้านสุริยวงศ์ให้เด็ดขาดเสียที

“โอ้ต”

“ครับคุณพ่อ”

“เขารู้ชื่อพ่อได้ยังไง พ่อ ยังไม่ได้บอกเขาสักแอะ”

“เอ๊ะ ไม่ได้บอกเหรอครับ ผมนึกว่าคุณพ่อบอกไปแล้วเสียอีก”

ธานีปมองหน้าลอราชอย่างงุนงง

“พ่อไม่ได้บอก” พุดพลางส่ายหน้า “แต่ก็ช่างมันเถอะ เราเข้าไปดูโทรทัศน์ดีกว่า”

แม้ปากจะบอกว่าไม่ติดใจแล้ว แต่ลึกๆ ลอราชกลับรู้สึกไม่ค่อยสบายใจนัก เหมือน...ผู้ชายรูปงามคนนี้อาจจะนำเรื่องยุ่งยากมาสู่เขาและครอบครัวในภายภาคหน้า

รู้...ว่าบ้าที่คิดอะไรกับคนที่เพิ่งพบหน้ากันเช่นนี้ ทว่าสัญญาตมณณเมืองลี้กร้องเตือนว่า อังเดร กริกอร์เยวิช โตรชิน อันตรายกว่าที่เห็นมากนัก ถ้าเป็นไปได้ อย่าพบกันอีกเลยเป็นดีที่สุด!

กุมาริกาารู้สึกเหมือนร่างกายกำลังดึงดูดลงสู่ห้วงน้ำอันกว้างใหญ่และลึกเกินหยั่ง ทุกครั้งที่พยายามตะเกียกตะกายขึ้นสู่ผิวน้ำจะถูกวงแขนแข็งแกร่งปานเหล็กกล้าโอบรัดเอาไว้และลากให้จมลึกลงไปในความมืดดำอย่างไร้ทิศทาง ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแท้ที่จริงแล้วร่างกำลังหึ่งดึงดูดเบื้องล่างหรือล่องลอยเคื่องคว้างไปตามกระแสน้ำกันแน่

รู้เพียง...ไม่จำเป็นต้องกลัว...ตราบเท่าที่ยังมีวงแขนแข็งแกร่งนี้กระชับอยู่รอบกาย

ยายเด็กตะกละ...

เสียงกระซิบแผ่วดังซิดริมหูกระตุ้นให้หญิงสาวพยายามลืมตา เป็นเสียง...ที่ชวนให้นึกถึงรสหวานปะแล่มๆ ของคาราเมลที่แทรกเข้ามาในโพรงปากอย่างน่าประหลาด เป็นรสที่ไม่เคยได้ลองลิ้มจากที่ไหนมาก่อน

ขออีก...ขออีก...

เสียงในใจของกุมาริการีดร้อง สองมือยื่นไปเบื้องหน้าเพื่อไขว่คว้าหาบางสิ่งบางอย่างที่เธอเองก็ไม่รู้ว่าคืออะไร ความกระหายอันล้นลึกที่ก่อตัวอยู่ในช่องอกทำให้ลำคอพานแห้งผาก ท้องไส้ปั่นป่วนจนรู้สึกอึดอัดไปหมดอยากได้ก็ต้องแลก...

แลก? แลกกับอะไร

แลกกับอะไรนะหรือ หนูน้อย...

เจ้าของเสียงหัวเราะพลางซ่อนดวงหน้าเล็กเรียวของกุมาริกาเอาไว้ด้วยสองมือที่มีขนาดใหญ่โตชนิดที่ไม่ต้องลืมตาก็คะเนเอาจากความรู้สึกได้ หญิงสาวรับรู้ถึงสัมผัสร่อนผ่าวที่บดขยี้ลงบนริมฝีปากอย่างดุเดือดโดยที่เธอไม่อาจขัดขืนได้เลย ขบเม้มซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนกลืนปากบวมเห่อก่อนจะค่อยๆ ผละออกอย่างอ้อยอิ่ง กุมาริกาปรือตาขึ้นช้าๆ อย่างมึนงง สิ่งแรกที่เห็นก็คือดวงตาสีแดงกำเรืองแสงท่ามกลางความมืดและเรียวปากกว้างจดใบหูที่เสยะยี้มจนเห็นคมเขี้ยววาววับ

แลก...กับตัวเธอ!

กุมาริกาสะดุ้งสุดตัว ลูกพรอดขึ้นนั่งหายใจหอบจนตัวโยน แสงจ้าที่ลอดผ่านผ้าม่านเข้ามาในห้องทำให้หญิงสาวต้องหยิตาเพื่อปรับสภาพอยู่ร่าวนาที่ก่อนจะหันไปมองรอบกายด้วยความรู้สึกมึนตื้อคล้ายสมองยังไม่สั่งการเต็มที่

ที่นี่...ที่ไหน

นั่นเป็นคำถามแรกที่ผุดความเข้ามาในหัวความคิดก่อนที่จะถูกแทนที่ด้วยภาพความทรงจำอันไม่ปะติดปะต่อทว่าน่าสะพรึงยิ่งนัก ภาพ...ของเราวมหิมาที่ยืนขวางอยู่ท่ามกลางสายฝน เลือนราง...แต่ย้าเตือนให้นึกขึ้นมาได้ว่าวินาทีนั้น...ร่างกายของเธอถูกแรงกระแทกอัดเสียจนแหลกเหลวแทบไม่เป็นชิ้นดี!

คิดถึงตรงนี้กระเพาะก็บีบรัดไล่เอาน้ำขมๆ แล่นขึ้นมาจุกที่คอหอย รู้สึกพะอืดพะอมจนทนไม่ไหวต้องกระโจนลงจากเตียงตรงดิ่งไปยังห้องน้ำที่เปิดประตูแง้มไว้โดยไม่รู้ว่าบนหลังมือซ้ายมีสายน้ำเกลือปักอยู่จึงลากเสาเหล็กแขวนถุงน้ำเกลือจนล้มลงฟาดพื้นดังโครมใหญ่ แต่มีหรือที่กุมาริกาจะสนใจ เธอกระซอกเข้มน้ำเกลือทิ้งอย่างไม่ไยดีเสียด้วยซ้ำไป

ทันทีที่ลากลังซารไปถึงชักโครก หญิงสาวก็โง่งงออาเจียนจนหมดตัว กลืนความเลือดและระสมแปลกๆ ที่สัมผัสถูกลิ้นทำให้เธอรู้สึกเหมือนจะเป็นลมล้มพับไปเสียเดี๋ยวนั้น ยิ่งปรือตาขึ้นมาเห็นของเหลวสีคล้ำน่าขยะแขยงในคอห่านก็คลื่นไส้จนแทบจะขย้อนเอาตับไตไส้พุงตามออกมาด้วย

ทรมาน...ทรมาน...

“โหนี่!”

ธนาธิปปราดเข้าไปหาร่างที่ทรุดอยู่กับพื้นอย่างว่องไว มือใหญ่ข้างหนึ่งรวบเรือนผมยุ่งเหยิงของหญิงสาวและดึงเอาไว้ขณะที่อีกมือคอยลูบหลังลูบไหล่ให้อย่างไม่รังเกียจจริงจัง

“พี่...พี่ไอ้ต...ที่นี่...ที่ไหน”

กุมาริกาหายใจหอบ ปลอ่ยให้ชายหนุ่มเป็นคนกดชักโครกแล้ว

ประคองพาไปบ้านปากที่อ่างล้างหน้า

“โรงพยาบาล เดินไหวหรือเปล่า”

น้ำเสียงของธนาธิปกระด้างและเย็นชาสวนทางกับปลายนิ้วแข็งแรงที่ค่อยๆ บัดผมอันยุ่งเหยิงจากดวงหน้าของหญิงสาวอย่างอ่อนโยน สัมผัสจากเขาแม้ไม่นุ่มนวลนัก ทว่าพาให้หัวใจอ่อนวายเป็นทั้งดวง

“ไม่ไหว”

กุมาริกาพูดเสียงอ่อย จริงอยู่ว่าแม่จะหายใจโล่งขึ้น แต่สองขาแทบไม่มีเรี่ยวแรงเหลือเลยสักนิด

“ก็ว่าอยู่” ธนาธิปตัวร่างของหญิงสาวขึ้นแนบอกแล้วต้องเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจที่เรือนกายผอมบางของเธอมิ่เนื้อมึนหนามากกว่าเมื่อสองสามวันก่อนพอดู แคมยัง...หนักขึ้นนิดหน่อย ชายหนุ่มมั่นใจว่าไม่ได้อุปาทานไปเองแน่เพราะเขามักจะรับหน้าที่เป็นคนอุ้มคุณหนูของบ้านมณีนุชขึ้นไปส่งบนห้องนอนทุกครั้งที่เป็นไข้หรือไม่สบาย “รู้ไหมว่าเราสลับไปตั้ง 3 วัน”

“3 วัน?”

“ใช่...คุณพ่อกับคุณแม่เป็นห่วงไต้หวันมากเลยรู้ไหม”

ชายหนุ่มระบายลมหายใจยาวขณะวางหญิงสาวลงบนเตียงคนไข้ แล้วพ่มผ้าให้เสร็จสรรพ จากนั้นจึงกดอินเตอร์คอมเรียกเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลให้เข้ามาจัดการกับถุงน้ำเกลือบนพื้น

จริงสิ...ไต้หวันฟื้นแล้ว เขาควรจะเรียกหมอให้มาดูอาการด้วย...

“แล้ว...พี่ไอ้ตละ ไม่ห่วงไต้หวันบ้างเหรอ”

คำถามง่ายๆ ที่เพิ่งได้ยินทำให้คนฟังนิ่งงันก่อนจะทำหน้าคล้ายถูกบังคับให้กลืนยาขม มือที่กำลังจะกดอินเตอร์คอมอีกครั้งเพื่อแจ้งเรื่องที่คนป่วยฟื้นแล้วชะงักไปครู่ใหญ่ก่อนจะหันกลับไปมองคนที่นอนอยู่บนเตียงตรงๆ

“ห่วงสิ แล้วก็โกรธมากด้วย” ธนาธิปหย่อนสะโพกลงนั่งที่ขอบเตียง

อย่างอ่อนล้า สองสามวันมานี้เขากินไม่ได้นอนไม่หลับเพราะเป็นห่วง
กুমาริกาเจียนบ้า กังวลไปสารพัดว่าเธอจะไม่ฟื้นขึ้นมาเกรงใส่เขาอีก แล้วเขา
...ก็คงจะรู้สึกผิดไปตลอดชีวิต “ทำไมไหนดึงทำอะไรไม่คิดหน้าคิดหลังบ้าง
เลย ถ้าเป็นอะไรไปจะอย่างไร”

“ก็ดีแล้วใจคะ ไหนจะได้ไม่ต้องอยู่เป็นภาระของพี่อีก”

น้ำเสียงตัดพ้อของหญิงสาวเบาหวิว น้ำใสๆ รื่นขึ้นเอ้อขอบตา หลั่ง
จากสติกลับคืนสู่ร่างและเริ่มปะติดปะต่อได้ว่าก่อนหน้าที่จะเกิดอุบัติเหตุเธอ
ทะเลาะกับชนาธิปเรื่องอะไร ความน้อยเนื้อต่ำใจก็ย้อนกลับมาเล่นงานเธอ
อีกครั้ง

“อย่าพูดเหลวไหลนำไหนดี้ อย่าเอาคำพูดตอนทะเลาะกันมาคิดจริงจัง
นักได้ไหม คนโง่ซนก็พูดได้ทุกอย่างนั่นละ”

ชายหนุ่มรวบแพรวเร็วของหญิงสาวมากุมเอาไว้อย่างเก้ๆ กังๆ
อย่างที่ไม่ค่อยได้ทำบ่อยนัก เพราะเขามักเลี้ยงที่จะเตะต่อน้องน้อยคนนี้
หากไม่จำเป็นเสมอมา ด้วยกลัวว่า...สัมผัสจะทำให้ความรู้สึกที่มีต่อเธอหยิ่ง
รากลึกมากไปกว่านี้ และเมื่อเวลาที่ต้องจากลามาถึง เขาคงไม่อาจทำได้

“เอาเป็นว่าพี่...พี่ขอโทษนะ ขอโทษกับทุกคำพูดที่ทำให้พี่เสียใจ แต่
พี่ขอละนะ ต่อจากนี้ไม่ว่าจะโกรธพี่แค่ไหน ห้ามทำอะไรรุนแรงหันหลังเล่น
อย่างนี้อีก ไม่สิ...ห้ามขับรถหนีพี่ไปแบบนี้อีกเป็นอันขาด จะสาตไวน์ใส่พี่
หรือจะขว้างจานซาม ล้อม มีดใส่พี่ก็เอาเลย แต่จากนี้ไปต้องให้พี่เป็นคนขับ
รถไปส่งเราที่บ้านทุกครั้ง เข้าใจไหม”

“พี่เอ๊ยจะได้ดูไหนดี้ดๆ ใช่มั้ยล่ะ”

เรื่องราวบางเฉียบเข้มข้นเข้าหากันแน่นเหมือนเด็กน้อยแสนงอน
แสงแดดยามสายที่ส่องลอดผ่านเข้ามากระทบเสี้ยวหน้าของกুমาริกาขับ
ให้ผิวของเธอดูเป็นประกายและมีชีวิตชีวาจนชนาธิปอดประหลาดใจไม่ได้
เป็นครั้งแรกในรอบห้าปีที่เขาเห็นสีเลือดผาดตะแต่มอยู่บนพวงแก้มของ
เธอ และถ้ามองลึกลงไปให้ดีๆ จะเห็นได้ว่าเนื้อตัวที่เคยขาวซีดอมโรครกลับ

เปล่งปลั่งมีน้ำมือนวลอย่างน่าอัศจรรย์

“ทำอย่างกับเราจะยอมให้พี่ตุ๋เอาฝ่ายเดียวอย่างนั้นละ มีแต่จะเถียงจนดๆ ไร่ว่า เคยยอมฟังใครที่ไหนกัน”

ธนาธิปยกมือของหญิงสาวขึ้นและทำในสิ่งที่เธอไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าเธอจะทำ นั่นคือ...จตริมฝีปากจุมพิตหลังมือเธอแผ่วๆ

“พี่...พี่ไอ้ต...”

กุมาริการู้สึกเหมือนหัวใจเต้นรัวแรงประหนึ่งจะโลดออกมานอกอกพอขยับตัวจะลุกขึ้นนั้นก็ถูกกดไหล่ให้นอนกลับลงไปตามเดิม

“สัญญากับพี่นะไฉน อย่าทำให้พี่ใจหายแบบนี้อีก”

“ก็ขึ้นอยู่กับว่าพี่ไอ้ตจะพาสาวที่ไหนไปกินข้าวอีกหรือเปล่า”

แม้ไม่เห็นหน้าของตัวเองในตอนนั้น แต่หญิงสาวก็พอเดาได้ว่าคงแดงจัดเสียจนน่าขัน

“ยังจะมาต่อรองอีก ยายเด็กดื้อ คดีเก่ายังไม่ทันจบเลยนะ” ชายหนุ่มดูด้วยน้ำเสียงไม่จริงจังนัก “ตกลงคิ่้นนั้นเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไม่ถึงเกิดอุบัติเหตุได้ เราขับรถเร็วเกินไปหรือมีใครขับรถปาดหน้าหรือเปล่า”

“คิ่้นนั้น...ไฉนไม่แน่ใจ...” ภาพดวงตาเรืองแสงและเสียงกระดุกที่ถูกบดอัดจนแตกละเอียดย้อนกลับเข้ามาในหัวความทรงจำอีกครั้ง “แต่ไม่มีใครขับรถปาดไฉนหรือคะ ไฉน...คิดว่าไฉนขับรถเร็วมาก แล้วมีตัวอะไรสักตัววิ่งตัดหน้ารถก็เลยเบรกไม่ทัน...”

“นั่นก็แปลกนะ เจ้าหน้าที่ตำรวจบอกพี่ว่ารถของไฉนน่าจะชนกับเสาเหล็กหรือรถบรรทุกคันใหญ่ๆ ถึงได้มีสภาพและทะขนาดนั้นได้ หนังสือพิมพ์ลงข่าวกันโครมๆ เชียวละว่าไฉนรอดมาได้แบบปาฏิหาริย์”

“ปาฏิหาริย์หรือคะ...”

กุมาริกาทวนคำเสียงแผ่วอย่างไม่แน่ใจนัก เธอจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแทบไม่ได้เลยสักนิด รู้...เพียงเกิดอุบัติเหตุกับตนเอง แต่ไม่รู้ว่่าหลังจากนั้นเกิดอะไรขึ้นบ้าง

...ใจเย็นๆ ยายเด็กตะกละ...

เสียงเยือกเย็นชวนขนลุกที่ดังก้องซ้ำๆ อยู่ในสมองและเศษเสี้ยวแห่งความทรงจำนั้นราวเลื่อนจนแยกไม่ออกว่าส่วนใดเป็นเรื่องจริงและส่วนใดเป็นเพียงจินตนาการเลื่อนเปื้อนของคนที่กำลังตกอยู่ในภาวะของความเป็นและความตาย

“ที่จริงต้องขอบคุณคุณอังเดรที่ช่วยพาไทน์มาส่งโรงพยาบาลนะ ถ้าไม่ได้เขาไทน์คงแย่แน่ๆ”

“คุณอังเดร?” กุมาริกาเลิกคิ้ว “ฝรั่งหรอคะ”

“ใช่ อังเดร กริกอร์เยวิช โตรชิน เป็นคนรัสเซียนะ แต่พูดไทยชัดเชียวละ” ธนาธิปยิ้ม “จะว่าไปไทน์ฟื้นแล้วแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน จะได้ยืนยันกับคุณแม่อีกแรงว่าคุณอังเดรไม่ได้เป็นคนร้ายที่ขับรถชนเราจนเกิดอุบัติเหตุอย่างที่คุณแม่พยายามบอกตำรวจ”

“คนร้าย? ทำไมคุณป้ามาถั่งได้คิดแบบนั้นล่ะคะ”

“อ้อ...ก็เขามาเยี่ยมไทน์ทุกวันทั้งๆ ที่ไม่เคยรู้จักไทน์เลยนะสิ คุณแม่ก็เลยเหมาเอาว่าเขากลัวไทน์จะฟื้นขึ้นมาแล้วไปบอกตำรวจว่าเป็นเขาที่ขับรถชนเราก็เลยจะร้อจจากับเราโดยตรง ก็รู้ไม่ใช่หรอว่าเรื่องไหนที่เกี่ยวกับไทน์ คุณแม่พี่ก็ชอบทำเป็นเรื่องใหญ่ทุกที”

รอยยิ้มค่อยๆ จางไปจากใบหน้าหล่อเหลาของชายหนุ่มเมื่อนึกถึงเจ้าของร่างสูงใหญ่ที่มักจะมาดูอาการของกุมาริกาในช่วงคำตลอลระยะยะเวลา 2-3 วันที่ผ่านมา ที่จริง...ไม่แปลกสักนิดที่นิทานถกจะคิดว่าอังเดรเป็นผู้ร้ายที่มารอดูตลาดเลา ก็คนไม่รู้จักมักจี่กันที่ไหนจะมานั่งเฝ้าข้างเตียงคนไข้วันละสองสามชั่วโมงกันเล่า ถ้าไม่รู้มาก่อนก็คงคิดว่าผู้ชายคนนั้นเป็นคนรักของกุมาริกาไปแล้ว

“มาเยี่ยมทุกวันหรอคะ”

“อือฮิ” ชายหนุ่มพยักหน้า “แต่วันนี้คงไม่มาแล้วละ เห็นคุณอังเดรบอกว่าต้องเริ่มเซตเวทีแล้วซ่อมรันทรูเต็มรูปแบบพร้อมแสงสีเสียงก่อนงาน

อาทิตย์หน้า”

“ซัอม? เขาเป็นนักดนตรีหรอคะ”

“เปล่าหรอก เป็นเจ้าของคณะละครสัตว์นะ นี่เพิ่งไม่ได้บอกใช้ไหม
ว่าเขาเป็นเจ้าของคณะฮิลลูชันส์จากมอสโก ที่ครั้งก่อนมาเปิดแสดงที่เมือง
ไทยแล้วไหนเป็นไข้เลยไม่ได้ไปดูไง จำได้ไหม”

“คณะฮิลลูชันส์ที่ดังๆ นะหรอคะ” สีหน้าและแวตตาของหญิงสาว
แสดงความตื่นเต้นเต็มที่ “คุณอังเดรที่ว่าคนนี้เป็นเจ้าของคณะละครสัตว์
ระดับโลกจริงๆ หรอคะพี่ไอ้ต”

กุมาริกายังจำการแสดงระดับโลกที่เคยเห็นจากจอโทรทัศน์ได้ติดตา
คณะฮิลลูชันส์มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวเรื่องของความคิดสร้างสรรค์และรูปแบบ
การแสดงทั้งดงาม โลดโผน ไร้ใจที่สุดที่เคยเห็นมา การได้ชมการ
แสดงของพวกเขาถือเป็นหนึ่งในลิสต์ของสิ่งที่หญิงสาวอยากทำก่อนตายมา
ตลอด

“จริงสิ เขายังบอกพี่เลยว่า ถ้าไหนดอกจากโรงพยาบาลทันวันนาก็
จะให้ทางทีมงานส่งบัตรเชิญไว้อีพีม้าให้ด้วยนะ ฉะนั้นเราต้องพักผ่อน
มากๆ จะได้หายไวๆ แล้วไปดูโชว์ของฮิลลูชันส์กัน ดีไหม”

“ที่จริง...ชนาธิปประหลาดใจนิดหน่อยที่อังเดรดูจะเชื่อมั่นเหลือเกินว่า
กุมาริกาจะหายดีก่อนวันงาน ซึ่งไม่น่าเป็นไปได้เลย ร่างกายของหญิงสาว
อ่อนแอมาก ยิ่งประสบอุบัติเหตุร้ายแรงถึงเพียงนี้ ยิ่งต้องตรวจเช็คขนาน
ใหญ่ อย่างน้อยก็ต้องให้แน่ใจเสียก่อนว่าสมองไม่ได้รับการกระทบกระเทือน
และระบบต่างๆ ทำงานได้ตามปกติ ไม่น่าจะทันวันงานหลอกรบรอบ 5 ปี
ของทางพาราไดส์เบียเตอร์หรอก

“จริงๆ นะคะ พี่ไอ้ตต้องพาไหนดี้ไปดูจริงๆ นะ” ดวงตาคู้งามทอ
ประกายสดใสขึ้นทันตา “แต่ก่อนอื่นพี่ไอ้ตต้องพาไหนดี้ไปซื้อของขวัญขอบคุณ
คุณอังเดรด้วยนะ ไหนดี้ไม่รู้หรอกว่าผู้ชายชอบอะไรกันบ้าง”

“หาเรื่องเที่ยวละไม่วา” ชนาธิปยิ้มเนือยๆ

นี่ละ...ที่เขากลับ...

ตั้งแต่เลิกงานโศกุนาริกาก็มีเขาเป็นเพื่อนต่างเพศเพียงคนเดียว เธอ...ไม่เคยรู้จักผู้ชายคนอื่นนอกจากเขา ร่างกายที่แสนอ่อนแอและบอบบางของเธอเป็นอุปสรรคอันใหญ่หลวงในการเข้าสังคม ทำให้ไม่มีโอกาสผูกสัมพันธ์ไมตรีกับคนอื่น ๆ และไม่สามารถเปิดโอกาสให้หนุ่ม ๆ คนไหนเข้ามาในชีวิตได้เลย ดังนั้นธนธิปไม่แน่ใจว่าความรู้สึกที่หญิงสาวมีต่อเขาเป็นความรักแบบหนุ่มสาว...หรือเป็นเพียงสายใยแห่งความผูกพันที่มีให้กันมาแต่ครั้งเยาว์วัยกันแน่ เพราะหากเป็นอย่างหลัง...เขาคงหงุดหงิดมากที่เป็นตัวคนเดียวที่มีของเธอ

ไม่ใช่...คนที่เธอรักจากหัวใจอย่างแท้จริง...

เขายอมรับว่าตนเองผูกพันกับแม่สาวน้อยตรงหน้าคนนี้นไม่น้อย ถึงจะรำคาญกับนิสัยเอาแต่ใจเจ้าอารมณ์ของเธอจนแทบทนไม่ไหว แต่ไม่เคยตัดใจเลิกคบหาสมาคมกับเธอได้เสียที ยิ่งตอนนี้ ผู้ชายผมแดงคนนั้นมันมีที่ทาสใจกุมาริกาจนออกนอกหน้า เขาก็ยิ่งรู้สึกร้อนใจแปลกๆ อยู่ลึๆ เป็นอาการคล้ายๆ ‘หวงก้าง’ กระทบ

ใช่...หวงมากด้วย...

“พี่...พี่ไอ้ต...”

กุมาริกาตัวแข็งทื่อเมื่ออีกฝ่ายโน้มตัวลงมองหน้าเธอในระยะใกล้ใกล้...เสียจนรับรู้ได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ ที่เป่ารดผิวแก้ม วันนี้...ธนธิปทำตัวแปลกไปจริงๆ นั่นละ ปกติแทบจะไม่อยากสัมผัสจะต้องเนื้อตัวเธอสักนิด แต่ประหลาดนักที่เธอรู้สึกไม่ชินกับกิริยาเช่นนี้ของเขาสักเลย

“อู๊ย! ขอโทษค่ะ! คือ...คือ...ที่เรียกให้มาจัดการถุงน้ำกลื่อนะคะ เอ่อ...”

พยาบาลที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามาในห้องผงะ จะถอยหลังกลับออกไปก็ไมทันเสียแล้วจึงได้แต่ยืนย้มเก๋ๆ อยู่ที่หน้าประตู ธนธิปปรับลุกขึ้นยืนโดยอัตโนมัติ พยายามตีสนิทหน้าเรียบเฉยเหมือนไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น แต่ใบหูแดงก่ำ

อันเป็นกิริยาที่คนใช้บนเตียงรู้ว่ามักจะเกิดขึ้นยามเจ้าตัวรู้สึกเซินจนทำอะไรไม่ถูก

“พี่... พี่จะไปหากาแฟดื่มสักแก้ว ไหม่อยู่กับคุณพยาบาลก่อนนะ ผมฝากน้องไว้สัก 10 นาทีนะครับ”

ชายหนุ่มค้อมศีรษะให้พยาบาลแล้วเดินออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว ทั้งให้กุมาริกานอนหน้าแดงก่ำอยู่เช่นนั้น นี่เธอ... ฝันไปหรือเปล่า ทำไมธนธิปถึงได้อ่อนโยนกับเธอเพียงนี้ นี่คือฝันดีที่สุดในชีวิต เธอยังมีชีวิตอยู่และธนธิปก็ไม่เมินเฉยใส่เธอเหมือนที่เคยเป็นมา

หากนี่เป็นความฝันก็ขออย่าเพิ่งมีใครมาปลุกให้ตื่นเลย

หญิงสาวแอบหยิกแขนตนเองแรงๆ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่ได้ฝันไป เมื่อรู้สึกแปลกๆ ที่แขน เรียวปากบางเจ็บก็ยกแยมขึ้นเป็นรอยยิ้มเซินๆ โดยไม่รู้เลยว่ารอยยิ้มและความคิดคำนึงที่พรั่งพรูออกมาไม่ขาดสายทำให้ ‘คน’ ที่แอบมองจากบนเพดานหงุดหงิดจนแทบกระโจนลงมาทวงบุญคุณเสียเดี๋ยวนี้

เดี๋ยวเธอก็จะได้รู้... ยายเด็กน้อย ว่านี่เป็นฝันดีหรือฝันร้ายกันแน่!